

[Nathalie Lind.]

at udbetale 3 dyrtidsportioner til marts og i stedet for have givet lønmodtagerne et fast beløb pr. måned. Men dette ville fremskridtspartiet og andre partier her i salen jo ikke være med til, og resultatet er derfor blevet, at der nu er blevet udbetalt 3 dyrtidsportioner, hvilket har betydet en stigning i omkostningerne på 9 pct.

Så foreslår fremskridtspartiet nu som et bidrag — stadig væk til at begrænse ledigheden og omkostningsstigningerne — at de folkevalgtes løn skal nedsættes med 10 pct. Jeg må forstå forslaget således, at hermed vil man hejse en vimpel, hvor indskriften skal være: Alle offentligt ansatte fra 28. lønklasse og opefter skal have deres løn reduceret med 10 pct. De folkevalgte skal gå i spidsen med et godt eksempel.

Jeg er ikke i tvivl om, at et sådant forslag kan vække velvilje i mange kredse, men jeg vil gerne understrege, at siden forslaget er fremsat, er der sket en overgang til ensartet dyrtidsregulering i forbindelse med den forlængelse af overenskomstforhandlingerne, der er sket, og at der hermed bliver tale om ret store lønnedgange netop for disse grupper. Jeg kan blot som et eksempel nævne, at for kontorchefer sker der en nedsættelse på 3.851 kr. pr. portion — hermed kan vi sammenligne borgmestere i visse kommuner — og for departementschefer er beløbet godt 6.000 kr. pr. portion.

Vi har fra venstres side stemt for disse nedsættelser, fordi vi fandt, at den hidtidige procentvise dyrtidsregulering gav de højere-lønnede en for gunstig stilling. Men så optræder det bemærkelsesværdige, at disse forslag går fremskridtspartiet imod.

Overenskomsterne med de offentligt ansatte er, som jeg nævnte, bortset fra enkelte spørgsmål, fastlagt eller ved at blive fastlagt for de kommende 2 år, og derfor er spørgsmålet, selv om vi principielt var indstillet på og havde ønsket en udjævning: hvilken praktisk virkning vil fremskridtspartiets forslag have i dag? Det må jo bygge på håbet om, at et eksempel fra de folkevalgtes side ville have praktisk virkning for lønfastsættelsen for alle, der er omfattet af disse grupper, for jeg må læse forslaget sådan, at det ikke specielt er de folkevalgtes, men alle lønninger fra 28. lønklasse og opefter, man ønsker begrænset.

Venstres standpunkt er, at vi finder ikke, at folketingsmedlemmers indplacering i sig selv er for høj. Hvis man skulle nedsætte dette vederlag, ville det jo stride imod et andet forslag, som fremskridtspartiet har fremsat — i hvert fald i tanken i det — og som skal behandles i næste uge. Med det har man til hensigt at skabe bedre vilkår for selvstændiges deltagelse i folketingsarbejdet. Fremskridtspartiet vil gå den negative vej at forringe de offentlige vilkår. Det kan vi diskutere til sin tid, men skal man nå et resultat, tror jeg, at man må gå begge veje.

Jeg tror, at fremskridtspartiets forslag for øjeblikket mest må virke som en populær demonstration, men jeg vil gerne føje til, at hvis fremskridtspartiet kan sandsynliggøre, at der med vedtagelsen af et sådant forslag ville komme en generel sænkning af omkostningsniveauet, så var vi rede til at lytte til disse synspunkter og drøfte dem i udvalget. Men jeg må slutte med at gentage min beklagelse af, at der ikke kunne fås tilslutning til venstres helhedsløsning, for den ville have betydet en umiddelbar forbedring af omkostningsniveauet, og en sådan virkning har fremskridtspartiets forslag ikke i dag.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

I øjeblikket må befolkningen slås med særdeles store problemer. Hundredtusinder af arbejdsløse og andre hundredtusinder må døje med astronomisk høje skatter og administrationsbyrder. Langt den væsentligste del af disse økonomiske problemer, som landet har, skyldes, at folketingsgennem 17 år har truffet en lang række fejlagtige beslutninger. Folketinget har genindført stavnsbåndet. Før i tiden, i gamle dage, skulle bondemanden aflevere en tiendedel af sin løn til herremanden; i dag skal den ufaglærte arbejder aflevere 50 pct. til nutidens herremænd, nemlig bureaukraterne.

Det vil derfor være særdeles rimeligt, at folketingsmedlemmer, som altså bærer hovedansvaret for landets problemer, også går i spidsen, når der skal bæres byrder, og jeg vil derfor varmt anbefale dette forslag.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Jeg tror, vi alle forstår hensigten med det forslag, som fremskridtspartiet her har fremsat. Mere end det er hensigten at få